

nink määrne muld minno ütšörd kattap, ent kui ma ennege se päle wõi lota, et sinno käsfi minno ärratap, siis om egga kottus hä, sest Ma om figin paigun sinno pärralt. Kui pärramene wärs laulti, nakkari ferriko kella löma nink wõeti kirst üles nink kanneti sure ferrikolawwe ette, kos õkwa altari wasta ferriko een haud olli kaiwetu. Sinna panti raam kirstoga saisma nink oppetaja üttel juttust nink tallit matmise luggu kiif täwweste õnnistuse sõnnuni ärra. Ent kottus olli wõeras, mansaisja wõera, matmise luggu wõeras. Kiif läsiwa ärra, minna ütšinda jäije saisma nink lastfi lastilt sedda laulu laulda: „Jesús, ke mo lotus om,“ seni kui haud olli kinnis mattetu. Hawwa pääl satte ma põlwili mahha nink palfi Jummalat nink paron Kahlen toet minno nink weije mo kulla taggast. Temma tahtse ka matmise kullu kanda, ent minna ütli tälle, et koggodus ommale laddonu oppetajale ni rohkeste om andnu, et täl willand om, kui sedda matmise päle kallutetas, mes reistmise kullust pärrajänu. Minna kintfi rahha ferrikule, lauljile, massi kiif kohto nink Paapsti-üsfu ferriko kullu ärra, kiif paron Kahleni läe läbbi, ke wimast tallitust ärratallit, ehk temmal käl tõisel päiwal ärraminnet olli ommatšide mannu, lea tedda odiwa. Temma lätš ärra nink minna jäije ütšinda pärra nink olli haige. Lina purgemeister last minno henne mannu kutsu nink and laddonu oppetaja rahha nink trošfi mo kätte. Rahhast olli paljo mahha arwatu se päle, mes laddonu omma haigewote pääl olli tarwitatu, nink laulatuse sõrmus olli ärrawarastetu. Wiis tundi lätš purgemeistre man ollen ärra, nink kui ma kulla taggastulli, jäije mo ni haiges, et ma õse tahtse ärrakoolda. Kes nüüd minno kolu kehha olles ärrawinu? kes mo rahha nink häd olles omma hole alla wõtnu? Minna sadi omma wannamori Schönbergi kulla, kos mo abbikaas hengap, nink käsfi mul sääl korterit ürida.

Schönbergi kulla oppetaja promwa, Hänichen nimmi, tulli ešfi mo pärra nink weije mo omma maia. Sääl anti mulle ütš kamber, kelle wõerusest ütš wäifene us kabbeli päle wäljaläts, õkwa sinna paika, kos mo armsa abbikasa haud olli. Oh, kuis olli ma tennolil se eest! Paron olli mõisaherra aidniko palganu nink läpa lastnu turbidega katta nink lille ümbrezõri istutada, ni et koolja haud sugguke kolle es olle, enge wäga rõemja wäljanälit. Minna kaije warra hommungust õddanguni üttest wäifust alnakesest läpa päle nink istse saggede temma een ehk olli Jummalat pallelden temma een põlwili maan. Siin Saksamaal, kos koggodus wäifese omma nink egga ajastaja mitte ennamb kui 10 ehk 20 kooljat ülle koggodus ei matteta, om se wiis pea figin paigun, et kooljahawwa ferriko ümber kaiwetas nink oppetaja ešfi ka liggikõrran ellap otsego kēstel koolnuide sean. Egga päiw lödi ferriko kella hommungo-palwusele, lõunale nink õddango-palwusele kolimajjan, mes ka kabbeli pääl saifap. Kolm päiwa olli ma oppetaja Hänicheni majjan paigal nink leife sääl hüwwi innemiste sean nink mo armsa laddonu abbikasa hawwa man rahho ommale sõamele. Eis tulli mo welli, oppetaja Moriz Peterburist, kellele ma Sodeni lina olli kirjutatu, nink weije minno Perlini, kost prohwesser Friedländer, ütš wanna sõbber Tartust, minho auroidllaga Königsbergi saat. Enne ärraminnet tallitime weel ütte mälletuse kiwwi hawwa päle, mes oppetaja Hänichen ütte munstri pärra toot laške zaggada. Mo poig kirjutap mulle Riiašt, Tarto koggodus tahtwat omma oppetaja kehha laške wõeralt maalt koddo tuuwa. Ma pelga, et se ei tabha lõrdaminna. Ma laške parremb ütš kiwwisammas Tarto kabbeli pääl ütšesäeda üttes mälletuses neide sean, lea omma armoga nink usutawusega temmale ellun häd teggiwa nink ka surman tedda weel hämelega mälletawa. Üttelge sedda koggodusese; ja üttele